

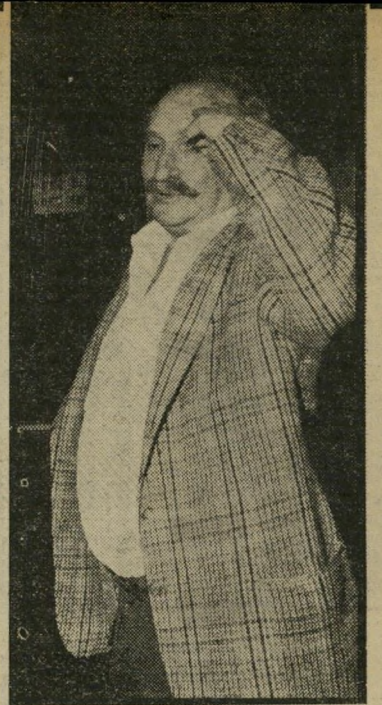
1974, בשליפתו של שמועון פרס, המשיך להתנהג כמו בימי משה דיין, כאילו חוקי מדינת ישראל אינם חלים עליו.

המישרד הורה לירקוני לקבל ולשלם מטבע זר באופן בלתי חוקי. המישרד העביר שני מיליון דולר בניגוד להוראות האוצר. המישרד הבריח דחפורים ארצה, ואיפשר הברחה של ציוד נוסף, שאיש אינו יודע מהו. המישרד חתם עם רוסמאן ועם חברת רגבים חוזה חלמאי, שלפיו משקיע המישרד את כל הכסף ונוטל את כל הסיכון על עצמו, כאשר רוסמאן וירקוני רק מרוויחים מן העיסוקות.

פרשת ירקוני חשפה, לפתע, פרשה צדדית לכאורה, המראה כיצד מבזבזת מישלחת הקניות כספים יקרים בצורה ה- מעוררת חשד כי יש כאן שחיתות ברורה: כאשר סבב עורר-הדין פרץ אמיר בי אמריקה, וחתם על חוזה לקניית דחפורים במחיר של 157.5 אלף דולר האחד, שמע לפתע כי אחד הדחפורים, שאותו כבר הספיק לקנות ולשלם עבורו דמי-קדימה, נמכר על-ידי בעליו לאחרים. הבעלים החזירו את דמי-הקדימה.

כעבור כמה חודשים גילה מבקר-המדינה, באמצעות מיספרי הדחפורים, כי דחפור זה ניקנה ישירות על-ידי מישלחת מישרד הביטחון בניו-יורק, והוא ארצה! אולם המישלחת שימשה עבורו מחיר של 214 אלף דולר — כ-57 אלף דולר מעד למחיר ששיים עברו רז אמיר!

מבקר המדינה גילה, כי במחירים גבוהים כאלה קנה מישרד-הביטחון 20 דחפורים, באותה עת שבה קנה קדר את הדחפורים במחיר הנמוך בשליש. המבקר ביקש כבר כמה פעמים ממישרד-הביטחון את מיסמכו הי-קנייה וכל החשבונות של קניות הדחפורים האלה, אולם מישרד-הביטחון מסרב להמציאם, ומסרב אף לתת הסבר להפרש במחירים. כל העיסוקות המתוארות האלה מעלות חשד דות כבדים ביותר לגבי שחיתות בצמרת מישרד-הביטחון. יש בהן היבטים שכימעט אי-אפשר להסבירם אלא בכך שמישהו או משהו במישרד-הביטחון קיבלו שוחד. קשה לדעת מה גרוע יותר — שחשורת אלה יתאמתו, או שיתברר כי במישרד שלטו בכיפה הטימטום וחוסר-היעילות. השתיקה המזרחית של מישרד-הביטחון מוד גלוויים אלה, ומוד טענותיו הפומביות של שיוקה יריקוני, מגבירה את החשד שיש ל-

שיוקה ירקוני, השר שותק

(המשך מעמוד 19)

עמדת המכס פשוטה ופורמלית: הייבואן הרשום הוא פרץ אמיר, ועליו היה לשלם את המכסים והמיסים. טענתו וטענת יריקוני כי מישרד-הביטחון תחייב לפניהם שהוא ישלם, אינה מעניינת את המכס. ראשית, אין על כך חוזה חתום. שנית, לא מישרד-הביטחון הוא הבעל והייבואן החוקי. מבחינת המכס, ירקוני יכול לדרוש ממישרד-הביטחון להחזיר לו את תשלומי המכס והמיסים — אבל עליו לשלם אותם קודם-כל כחוק.

המישרד מגלה עניין בחברה הפנאמית, בחשדה כי היא הוציאה כמיוחד על-ידי בעלי רגבים לצורך העיסוקה, כדי לאפשר להם שלא להופיע כבעלי הציוד המושכר לישראל, ולעסוק במטבע זר. נגדם טוען ירקוני, כי מישרד-הביטחון הוא שלחץ עליו להשיג דחפורים בכל דרך שהיא, הוא שי המציא את השיטה שבה בוצעה

העם

הזמנה למילחמת קודש

בית-מישפט נמוך הדליק להבה, היכולה להפוך תבערה עזומת

„רק זה עוד היה חסר לנו!“ נאנח קצין מישרד הביטחון, „זה“ היה פסק-דין של בית-מישפט שלום, הערכאה הנמוכה ביותר במדינה.

גם במערת המכפלה, שם ביקשו קנאי גושי-אמונים לגרום לתבערה דתית. נמוע עד כה עימות חמור. החודש החליט בית-הדין שישפוט כי מותר ליהודים להתפלל בהרם אל-שריף — האיזור המקודש של כיפת-הסלע ואל-אקצה. עד היום הזה נאסר הדבר על-ידי השלטונות הישראליים, בעזרת הרבנים שקבעו כי ממילא אסור ליהודים להתפלל שם, ביגלל איסורים הילכתיים הקשורים באי-הודאות לגבי מקומו המדויק של בית-המקדש. התנגדות חריפה. פסק-הדין החדש הפך את הקערה על פיה. במשך ימים

נער זנערה ערביים על הארץ בהפגנת ירושלים, דת במקום פוליטיקה

אבל גם בית-מישפט נמוך יכול לגרום לצרה גבוהה. איסורים הילכתיים. אם יש דבר אחד שכל אויבי ישראל מייחלים לו, הרי זה נושא שיאפשר להם להפוך את הבעייה הפוליטית של הכיבוש הישראלי בעייה דתית של מילחמת-קודש. בכל שנות הכיבוש, שבהן נעשו שגיאות רבות, נמנעה השגיאה האחת הזאת.

אבל גם בית-מישפט נמוך יכול לגרום לצרה גבוהה. איסורים הילכתיים. אם יש דבר אחד שכל אויבי ישראל מייחלים לו, הרי זה נושא שיאפשר להם להפוך את הבעייה הפוליטית של הכיבוש הישראלי בעייה דתית של מילחמת-קודש. בכל שנות הכיבוש, שבהן נעשו שגיאות רבות, נמנעה השגיאה האחת הזאת.

הממשלה

מכין בגב האומה

ההיסטוריה היתה מגוחכת,

הבעייה היא עצובה

„רבנותי, ההיסטוריה חוזרת...“ שרו אני שי ניקוי ראש השבוע, כאשר טיפלו בי פרשת האחים יונדף. אולם בשעה שהצלילים בקעו ממקלט-הטלוויזיה, כבר היתה המדינה אחוזה בפרשת היסטוריה חדשה. אחרי ההיסטוריה של פרשת יונדף באה ההיסטוריה של פרשת פליטת-הפה של „הפקיד הבכיר“ ואחריה ההיסטוריה הגדולה של פרשת שלמה אבי-נרי.

פארודיה עצמית. תוכנית ניקוי ראש לא הספיקה לטפל בעניין אבינרי — אך גם לא היה צורך בכך. כי הפרשה עצמה היתה פארודיה חריפה על המציאות הי-ישראלית יותר מאשר כל סאטירה הי-י תולית.

גיבור הפארודיה היה, כרגיל, הדמות הקומית העומדת בראש הליכוד, בהי-עדרו של מנחם בגין, המתרוצץ בעולם כדי להשיג כסף למיפלגתו אכולת-השחיי-תות והמתמוטט.

חיים לגדוי התעלה על הפארודיה של עצמו, הכריז כי מינוי הפרופסור לתפי-קיד המינהלי הוא „סכין בגב האומה!“ חבריו בליכוד ובמפד"ל פתחו בלילה דומה, כאילו ממשמש ובא חורבן הבית השלישי.

אולם הפארודיה הגלווייה הסתירה בעייה עצומה הרבה יותר, שהתעוררה מחדש עם מינוי זה.

מימין ומשמאל התפתח ויכוח לוהט על עניין אישי טהור: האם צריך היה שרי-

Advertisement for 'מסעלה ישראל' (Israel's Journey) featuring a map of Israel and text in Hebrew. The text includes dates like 1974 and 1972, and mentions 'מסעלה ישראל בטס כדגים ישראלי (להלן - "המסעלה") נערך אחד'.

החווה שלא נחתם

זוהי טיוטת החוזה בין מישרד הביטחון ומישרד החוזה.

העיסוקה, והוא שהבטיח כיסוי מלא לדרך שבה הושגו — ועתה הוא מתכחש לדבריו מתוך פחדנות, ומשליך אותו לכלבים.

תהיה האמת אשר תהיה, דבר אחד נחשף כאן בבירור: מישרד-הביטחון בסוף שנת

העתק החוזה שנחתם עם חברת אמיליו רוסמאן, כשפקידי מישרד הביטחון תיקנו בכתב-ידם את השמות ופרטים אחרים. מימין, חתימתו בראשי-יתבות של ירקוני. מישרד-הביטחון לא חתם.

השילטונות הישראליים היו מודעים היטב לעניין. לא ניתנה כל אמתלה לטענה כי ישראל פוגעת במקומות הקדושים. כאשר גרם מעשה של חולת-רוח זר לשריפה במיסגד אל-אקצה, השלישי בחשיבותו לי-דת האיסלאם, מיהרה הממשלה להחניק את האש בעודה באיבה — תרתי משמע.

מישרד-הביטחון מה להסתיר לגבי התקופה שבה בוצעה העיסוקה. תקופה של המנהלים החוששים של מישרד-הביטחון שכן פירטי הפרי שיה הזאת יפורסמו כרבים, היא חובה ציבורית ממרובה ראשונה.